

ฟองสบู่! ชิม ซ้อป ใช้

พูดกันตามตรง “พยัคฆ์น้อย” ไม่ได้เข้าร่วมโครงการชิม ซ้อป ใช้ โหลดแอปพลิเคชันเป่าตั้ง 1,000 บาท เพื่อนำไปใช้จ่ายท่องเที่ยวเมืองรอง ใช้ซื้อสินค้าตามห้างฯ หรือร้านที่เปิดแอปพลิเคชันเข้าร่วมโครงการกับรัฐบาล

เหตุผลที่ไม่เข้าร่วมโครงการ ไม่ใช่เพราะว่า “รวย” หรือมองมูลค่าของเงินว่า “มาก” หรือ “น้อย” แต่บอกตามตรงว่า “ซีเกียด” เพราะมีความรู้สึกว่าขั้นตอนมันเยอะเกินไป ส่วนเหตุผลรอง ๆ ก็คือ ไม่อยากเสียข้อมูลส่วนตัว ทั้งชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ ข้อมูลในบัตรประชาชน หรืออาจถูกล้วงและเข้าถึงข้อมูลทางโทรศัพท์มือถือด้วยหรือเปล่า? ถึงแม้จะไม่ได้เข้าร่วมโครงการ แต่ในฐานะสื่อฯก็ต้องสนใจติดตามจากผู้คนรอบข้าง โดยทุก ๆ เช้าที่มีการประชุมโต๊ะข่าว จะได้ยินเสียงบ่นจากที่ ๆ นื่อง ๆ ว่าต้องโหลดแอปฯ นอน เพื่อรอลงทะเบียนแต่ยังไม่ผ่านเสียที่

ที่ ๆ หัวหน้ข่าว ย้ำหนักหน่วงว่าอินเทอร์เน็ตต้องแรง! และเสถียร รวมทั้งช่วงจังหวะเวลาประกอบกัน จึงจะสำเร็จ! ถ้าเป็น “เน็ตตก ๆ” หมายถึงอินเทอร์เน็ตไม่คอยแรง! ไม่มีทาง!

เมื่อ 30 ก.ย.ที่ผ่านมา เห็นภาพข่าวผู้คนที่เข้าร่วมโครงการชิม ซ้อป ใช้ เฮลโกลัมไปซื้อสินค้าตามห้างฯ ไล่กันมาเกือบเต็มรถเข็น มาเข้าคิวรอคิดเงิน แต่ปรากฏว่า “ระบบล่ม” ต้องควักเงินสดจ่ายเอง จึงทิ้งสินค้าไว้ในรถเข็นจำนวน

มาก แบบไม่สนใจเสียดี กลายเป็นภาระของพนักงานห้างฯ ต้องนำสินค้าในรถเข็นที่ถูกทิ้งไว้กลับไปวางที่ชั้นวางสินค้าตามเดิม

เห็นสภาพแล้วรู้สึกว่าจะไรกันนี้ประเทศไทย? แล้วก็คิดไปต่าง ๆ นานา ว่าเราจะเป็นห้อง ๆ ประเทศเวเนซุเอลาหรือเปล่า? จากเศรษฐกิจ กลายเป็นยาจก เพราะเศรษฐกิจทรุด คนตกงาน ขาดอาหาร ฯลฯ

เนื่องจากสินค้าในรถเข็นคงมีมูลค่าประมาณ 1,000 บาท แต่คนไม่มีเงินสดติดตัว หรือว่ามีเงินสดติดตัวแต่ไม่อยากจ่าย ถ้าได้เงินจากรัฐบาลก็เอา แต่ถ้าไม่ได้ เพราะระบบล่ม ก็ทิ้งสินค้าไว้อย่างนั้น แล้วค่อยมาซื้อวันหลังอย่างนั้นหรือ?

“พยัคฆ์น้อย” ถามเพื่อนสนิทที่เป็นสื่อฯ ว่า เข้าร่วมโครงการได้หรือยัง? คำตอบคืออดนอน นั่งโหลดแอปฯ มาแล้ว 7 วัน ยังไม่สำเร็จ! เพื่อนบอกด้วยว่าคืนแล้วที่ “พยัคฆ์น้อย” ไม่เข้าร่วมโครงการ เพราะโดยส่วนตัวเขามองว่าเงิน 1,000 บาท เป็นการแลกซื้อข้อมูลบุคคล โดยครั้งแรกแลกซื้อข้อมูลส่วนบุคคลไปแล้ว 14.5 ล้านคน (บัตรคนจน) รอบนี้เป็นคนอีกระดับหนึ่งจำนวน 10 ล้านคน (ชิม ซ้อป ใช้)

เนื่องจากรอบนี้ (ชิม ซ้อป ใช้) คนจนคนแก่ หหมดสิทธิ! เพราะต้องใช้สมาร์ตโฟน ขั้นตอนเยอะแยะ ขนาดคนหนุ่ม-สาวยังเหน้อยเลย ต้องโหลดแอปฯ นอนจนขอบตา

เกือบจะเป็นหมีแพนด้าอยู่แล้ว

สอดคล้องกับ รศ.ดร.พิชาย รัตนคิดถวิล กูเกิ้ล คณบดีคณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) พูดออกสื่อว่าชิม ซ้อป ใช้ คือโครงการประชานิยม เป็นภาระกระจายเงินไปเฉพาะกลุ่มคนที่เข้าถึงเทคโนโลยี ถือว่าเป็นการจำกัดผู้ได้รับประโยชน์เฉพาะกลุ่ม รวมไปถึงผู้ได้รับประโยชน์สูงสุดคือกลุ่มทุนใหญ่

รศ.ดร.พิชายยืนยันว่าโครงการนี้ไม่ยั่งยืน ไม่ต่างอะไรกับฟองสบู่ระยะสั้น ที่สำคัญคือเงิน 1,000 บาท ไม่สามารถซื้อความรู้สักนิกคิด และซื้ออุดมการณ์ของใครได้

“พยัคฆ์น้อย” ได้ความรู้จากนักเศรษฐศาสตร์มาบ้างว่า เศรษฐกิจไทยจะเดินได้ต้องอาศัย 2 ขา โดยขาแรกคือการ “ส่งออก” มีการผลิตและจ้างงาน ส่วนขาที่ 2 คือ “กำลังซื้อในประเทศ” ต้องมี!

แต่ 5 ปีที่ผ่านมา ส่งออกแย่! คนส่วนใหญ่ไม่มีกำลังซื้อ มีภาระหนี้สิน จึงเครียดและฆ่าตัวตาย ขณะที่รัฐบาลพล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา และนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ รองนายกฯ ในฐานะหัวหน้าทีมเศรษฐกิจ ปล่อยเงินครั้งละ 1-2 หมื่นล้านบาท ผ่านโครงการต่าง ๆ แต่สุดท้ายคือหายวับ! ไม่ได้ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจให้ผงกหัวขึ้นมา

“ชิม ซ้อป ใช้” ยังไม่จบโครงการ แลจะมีสภาพอย่างที่เห็น ๆ กันอยู่ แต่ได้ข่าวเตรียมทำ “ชิม ซ้อป ใช้ เฟส 2” ลองหลับตานึกถึงสภาพ “รวยกระจุก จนกระจาย ผู้คนตกงาน” เพราะเงินไม่ได้กระจายไปทั่ว แต่ไปกระจุกอยู่ที่นายทุนใหญ่!

พยัคฆ์น้อย